

Gedachten over het gezag van Gods Woord: eeuwigblijvend, eeuwig geldig, onfeilbaar

(uit de inleiding op het Boek Deuteronomium)

Het boek Deuteronomium, dat nu onze aandacht vraagt, heeft een heel eigen karakter, evenals elk van de andere vier boeken van Mozes. Zouden wij alleen letten op de titel, dan konden we denken dat we hier alleen maar een herhaling vinden van de vier voorgaande boeken. Dit zou echter een grote vergissing zijn. Gods Woord bevat nooit louter herhalingen, want in Zijn Woord of in Zijn werken doet God nooit tweemaal hetzelfde. Of wij onze God eerbiedig gadeslaan in de Heilige Schrift of in de schepping, overal bemerken wij Goddelijke volmaaktheid, oneindige verscheidenheid en een vastomlijnd plan. Naarmate wij geestelijk gezind zijn, zullen wij al deze dingen kunnen onderscheiden en waarderen. Maar altijd moeten onze ogen met hemelse ogenzalf gezalfd zijn om te kunnen zien. Wat een bekrompen opvatting heeft iemand over de inspiratie als hij ook maar voor een ogenblik denkt dat het vijfde boek van Mozes eenvoudig een herhaling is van Exodus, Leviticus en Numeri! Zelfs in een menselijk boek zouden wij dergelijke opvallende gebreken niet verwachten; we mogen ze zeker niet verwachten in de volmaakte openbaring die God in Zijn genade in Zijn Heilig Woord gegeven heeft. In heel de Heilige Schrift is geen enkele overtollige mededeling te vinden. Er is geen zin of tekst die niet een bijzondere bedoeling en toepassing heeft. Als wij dit niet inzien, moeten we de diepe betekenis nog leren van de woorden: "Alle Schrift is van God ingegeven" (2Tm.3:16). Wat een kostelijke woorden! Begrepen de mensen in onze tijd ze maar meer. Het is uiterst belangrijk dat de kinderen van God onwankelbaar vaststaan in de grote waarheid van de volledige ingeving van de Heilige Schrift. Het valt niet te ontkennen dat de belijdende Christenheid dit allerbelangrijkste onderwerp steeds meer loslaat. Voor velen is het mode om met spot en minachting te spreken over de volledige inspiratie van de Bijbel. Wie daar nog aan gelooft loopt achter. Het wordt echter door velen beschouwd als een bewijs van grote geleerdheid, verstand en denkkraft als men kritisch de Schrift leest en fouten kan aanwijzen in het dierbare Woord van God. Zulke mensen zijn echter aanmatigend wanneer ze als rechters een vonnis willen vellen over de Bijbel. Dat zou alleen kunnen als de Bijbel een menselijk werk was.

Echter, mensen wagen het vast te stellen wat wél en wat niet overeenkomt met de waardigheid van God. In werkelijkheid waagt men het dus een oordeel uit te spreken over God Zelf. Wat is het natuurlijk gevolg? Volslagen duisternis en verwarring bij de geleerden zelf, maar ook bij hen die zo dwaas zijn om naar hen te luisteren. En denk eens aan de toekomst. Wat zal de eeuwige bestemming zijn van hen, die zich voor de rechterstoel van Christus zullen hebben te verantwoorden over de zonde van lastering tegen het Woord van God, en over het feit dat ze velen misleiden door hun afvallig onderwijs. Wij zullen echter niet langer stilstaan bij de zonde en dwaasheid van ongelovigen en twijfelaars - ook al noemen zij zich Christenen - die tevergeefs proberen om dat onschatbare boek uit te schakelen, dat God heeft laten schrijven om ons te onderwijzen. Vroeg of laat zullen zij hun noodlottige dwaling inzien. God geve dat het dan nog niet te laat is. Wat ons betreft, laat het onze vreugde en troost zijn om het Woord van God te overpeinzen. Zodoende zullen we steeds weer nieuwe schatten delven uit een onuitputtelijke mijn en telkens opnieuw de zedelijke heerlijkheid ervaren van die hemelse openbaring. Het boek Deuteronomium heeft zijn eigen plaats in de gewijde Schrift. Luister hoe het begint: "Dit zijn de woorden, die Mozes tot gans Israël gesproken heeft, aan deze zijde van de Jordaan, in de woestijn, op het vlakke veld tegenover Suf (de Rode Zee), tussen Paran en tussen Tofel, en Laban, en Hazeróth, en Dizahab". Hieruit leren we waar de wetgever de inhoud van dit prachtige boek heeft gegeven. Het volk was aan de oostzijde van de Jordaan gekomen en stond op het

punt het beloofde land in te gaan. De woestijnreis was bijna ten einde, zoals vs.3 ons zegt. Zo geeft vs.3 de tijd aan en vs.1 de plaats. “En het is geschied in het veertigste jaar, in de elfde maand, op de eerste van de maand, dat Mozes sprak tot de kinderen Israëls, naar alles wat de HEERE hem aan hen bevolen had”. Nu weten we met Goddelijke nauwkeurigheid en in bijzonderheden de tijd en de plaats. De aangehaalde verzen bewijzen echter nog iets: wat in de vlakke velden van Moab aan het volk werd meegedeeld, is allesbehalve een herhaling van wat we zagen toen we de boeken Exodus, Leviticus en Numeri overdachten. Dit wordt overigens afdoende bewezen door Dt.29:1: “Dit zijn de woorden van het verbond, dat de HEERE Mozes geboden heeft te maken met de kinderen Israëls, in het land van Moab, boven het verbond dat Hij met hen gemaakt had aan Horeb”. Let speciaal op deze woorden. Er is sprake van twee verbonden, het ene bij Horeb, het andere in Moab; het laatste is volstrekt niet slechts een herhaling van het eerste. Ze zijn zo verschillend als mogelijk is. Naarmate wij met onze beschouwing van Deuteronomium doorgaan, zullen de bewijzen hiervan zich opstapelen. De Griekse titel van het boek betekent: De wet voor de tweede maal. Daaruit zou men tot de gedachte kunnen komen dat het een samenvatting geeft van het voorafgaande, maar wij zijn er zeker van dat het niet zo is.

Dit boek heeft een eigen plaats, een bijzonder doel en een heel aparte inhoud. De grote les die ons van het begin tot het einde geleerd wordt, is gehoorzaamheid; geen uiterlijke, maar gehoorzaamheid in de geest van liefde en vrees. -Gehoorzaamheid omdat men weet in welke betrekking men staat tot God en omdat men van die betrekking geniet. -Gehoorzaamheid omdat men zich bewust is van de grote zedelijke verplichtingen die men heeft. De bejaarde wetgever, de trouwe, geliefde en geëerde dienstknecht van de HEERE stond op het punt de vergadering van Israël te verlaten. Hij zou naar de hemel gaan; zij zouden binnenkort de Jordaan doortrekken. Zijn laatste toespraak was daarom uiterst plechtig en aandoenlijk. Hij geeft een overzicht van hun veelbewogen reizen door de woestijn. Hij schildert op treffende en indrukwekkende wijze de tonelen en omstandigheden van hun veertigjarige omzwerving in zodanige bewoordingen, dat die hun diep in hun harten moeten hebben getroffen. Wij luisteren, bewonderen en genieten van deze prachtige redevoeringen. Ze zijn voor ons onvergelijklijk door hun Goddelijke inhoud en door de omstandigheden waaronder Mozes ze hield. Ze spreken met dezelfde kracht tot ons als tot hen, wie ze in de eerste plaats golden.

Menige oproep en vermaning is met evenveel kracht van toepassing op ons, alsof God ze pas gisteren had uitgesproken. Geldt dit eigenlijk niet van de hele Schrift? Treft het ons niet telkens weer hoe de hele Schrift van toepassing is op onze persoonlijke toestand en op de tijd waarin wij leven? De Bijbel spreekt tot ons even duidelijk en fris, alsof ze opzettelijk en nu voor ons geschreven was. Niets is met de schrift te vergelijken. U mag ieder menselijk geschrift nemen dat u maar wilt, dat uit dezelfde tijd stamt als het boek Deuteronomium. Wat zult u vinden als u een werk, drieduizend jaar geleden geschreven, kunt bemachtigen? Een vreemdsoortig overblijfsel uit de oudheid, iets om in een museum van oudheden neer te leggen naast een Egyptische mummie. U zult een werk vinden dat volstrekt niet van toepassing is op ons of op onze tijd; een muf document; een onbruikbaar geschrift, zonder praktisch nut voor ons, dat spreekt van een maatschappelijke toestand en verhoudingen die sinds lang vervlogen en vergeten zijn. De Bijbel daarentegen is het boek voor nu, Gods eigen boek, Zijn volmaakte openbaring. Zijn eigen stem spreekt daarin tot ons. Het is een boek voor elke leeftijd, voor elk klimaat, voor elke stand, voor elke betrekking, hoog en laag, rijk en arm, geleerd en ongeleerd, oud en jong. Het spreekt een taal zó eenvoudig dat een kind het kan begrijpen, en toch zó diepzinnig dat de grootste geleerde het niet kan doorgronden. Bovendien richt het Woord zich rechtstreeks tot het hart en raakt het de diepste bronnen aan van ons zedelijk leven; het bereikt onze verborgen en innigste

gedachten, en oordeelt ons op volkomen wijze. In één woord, het is - zoals de geïnspireerde apostel ons leert - "levend en krachtig, en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en is een oordelaar van de gedachten en overleggingen van het hart" (Hb.4:12).

Let er ook op hoe wonderlijk veelomvattend de Schrift is. De zeden en gewoonten van onze twintigste eeuw worden even nauwkeurig besproken als die uit het oudste tijdvak van de geschiedenis der mensheid. Het toont een volmaakte kennis van de mens, in elk stadium van zijn geschiedenis. De grote wereldsteden van heden, en de stad Tyrus uit het jaar 1000 voor Christus worden in Gods Woord met dezelfde nauwkeurigheid en getrouwheid afgebeeld. Iedere ontwikkelingsfase van het menselijk leven is door een meesterhand getekend in dat heerlijke boek, dat onze God in Zijn genade tot onze onderwijzing heeft ingegeven. Wat een voorrecht zo'n boek te bezitten een Goddelijke openbaring te hebben, kennis te mogen nemen van een Geschrift waarvan elke regel is ingegeven door God, een Goddelijk volmaakte geschiedenis van het verleden, het heden en de toekomst. Wie kan dit voorrecht naar waarde schatten?

Echter, de Bijbel beoordeelt de mens, zijn wegen en zijn hart. Hij verkondigt hem de waarheid met betrekking tot hemzelf. Daarom houdt de mens niet van het boek van God. Een onbekeerde heeft liever een krant of een spannende roman dan de Bijbel; men leest liever over een rechtszaak tegen een of andere misdadiger dan een hoofdstuk van het Nieuwe Testament. Vandaar ook dat men er steeds op uit is om gebreken op te sporen in Gods heerlijke boek. Alle eeuwen door hebben ongelovigen van elke rang en stand hun best gedaan fouten en tegenstrijdigheden aan te wijzen in de Heilige Schrift. De vijanden van Gods Woord vinden we niet alleen onder ruwe, onbeschaafde of onzedelijke mensen, maar evenzeer onder de beschaafde, goed opgevoede en ontwikkelde mensen. Precies zo was het in de dagen van de apostelen: "de aanzienlijke, godsdienstige vrouwen" en "enige boze mannen van het gepeupel", die in maatschappelijk en zedelijk opzicht wel heel ver van elkaar afstonden, vonden een punt waarover ze het van harte met elkaar eens waren: de verwerping van het Woord van God en van hen die dit Woord trouw verkondigden (vgl. Hd.13:50 met 17:5). Zo zien wij telkens weer dat mensen die nagenoeg over alle dingen verschillend denken, het met elkaar eens zijn in hun besliste afwijzing van de Bijbel. Andere boeken laat men rusten. Men denkt er niet over om fouten op te sporen in Virgilius of Homerus, maar de Bijbel kan men niet uitstaan, omdat hij de mens aan zichzelf ontdekt en hem de waarheid voorhoudt betreffende hemzelf en de wereld waartoe hij behoort.

Zo was het ook met het levende Woord - de Zoon van God - onze Heer Jezus Christus, toen Hij onder de mensen wandelde. Men haatte Hem, omdat Hij hun de waarheid verkondigde. Zijn dienst, Zijn woorden, daden en leven getuigden voortdurend tegen de wereld; vandaar de bittere haat en nooit aflatende tegenstand die men bood. Andere mensen liet men begaan, maar op Hem loerde men. Hij werd bedreigd en steeds weer probeerde men Hem te doden. De oversten en leiders van het volk trachtten Hem in Zijn woorden te vangen teneinde Hem aan de overheid en de macht van de stadhouder over te leveren. Dit gebeurde gedurende Zijn omwandeling, en zo was het nog toen de Gezegende tussen twee boosdoeners aan het kruis genageld was. Deze boosdoeners liet men ongemoeid; zij werden niet overstelpt met beledigingen; de overpriesters en oudsten beschimpten hen niet. O nee, al de smaad, al de hoon, al de ruwe spot kwam neer op het hoofd van Hem, Die aan het middelste kruis hing.

Nu is het van belang dat wij goed begrijpen wat de ware oorsprong is van al de vijandschap tegen het Woord - het levende of het geschreven Woord - van God. Dan zullen wij die

vijandschap op haar waarde kunnen schatten. De duivel haat het Woord van God met een volkomen haat, en daarom gebruikt hij de geleerde ongelovigen om boeken te schrijven die bewijzen moeten dat de Bijbel het Woord van God niet is; en dat de Bijbel dit niet zijn kan. Hij beweert dat er vergissingen en fouten in staan, en dat het Oude Testament wetten en instellingen, gebruiken en gewoonten leert die onwaardig zijn voor een barmhartig en goedertieren Wezen. Voor al dit soort bewijzen hebben wij maar één kort en bondig antwoord: Al deze geleerde ongelovigen weten er niets van af. Misschien zijn het geleerde, bekwame, diepe en oorspronkelijke denkers; bedreven in letterkunde; bevoegd hun mening te geven over allerlei onderwerpen van de wijsbegeerte; en volkomen op de hoogte om wetenschappelijke kwesties te beredeneren. Verder kunnen het zeer beminnelijke mensen zijn in het persoonlijk leven, met een nobel karakter, welwillend en menslievend, geliefd en geëerd. Maar, omdat ze onbekeerd zijn en de Geest van God niet hebben, zijn zij totaal onbekwaam om zich een oordeel over de Schrift te vormen, en nog veel minder om een vonnis te vellen. Als iemand die volstrekt geen verstand heeft van sterrenkunde, zo aanmatigend zou zijn om de beginselen van het stelsel van Copernicus te veroordelen, dan zouden de mensen over wie wij spreken, onmiddellijk op de onbevoegdheid van de betweter wijzen en hem niet willen aanhoren over het onderwerp van sterrenkunde. Kortom, niemand heeft ooit het recht uitspraak te doen over een zaak waarmee hij volslagen onbekend is. Iedereen erkent dit. Dit beginsel nu is ook van toepassing op de zogenaamde Schriftcritici. In 1Ko.2:14 zegt de apostel Paulus: "De natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is, want het is hem dwaasheid; en hij kan het niet verstaan, omdat het geestelijk beoordeeld wordt". Dit is afdoende. Hij spreekt van de mens in zijn natuurlijke toestand, al is hij ook nóg zo geleerd of ontwikkeld. Het gaat niet over een bepaalde groep mensen, maar over iedereen die niet bekeerd is en de Geest van God niet bezit. Meent iemand dat de apostel hier denkt aan woeste, onbeschaafde barbaren? Dit is volstrekt niet het geval. De natuurlijke mens, of hij nu een geleerde filosoof is of een domme clown, "neemt niet aan wat van de Geest van God is". Hoe kan hij dan een oordeel over Gods Woord vormen of uitspreken? Hoe waagt hij het uit te maken wat God passend vindt om op te laten schrijven en wat niet? Als hij echter zo vermetel is om dit te durven, wie is dan zo dwaas om naar hem te luisteren? Zijn bewijzen missen iedere grond; zijn redeneringen zijn zinloos; zijn boeken zijn goed voor oud papier.

Deze conclusies berusten op het algemeen aangenomen beginsel dat niemand het recht heeft zich uit te laten over een onderwerp waarvan hij niets weet. Dit geldt voor alle ongelovige schrijvers. Wie zal er luisteren naar een blinde die gaat spreken over licht of schaduw? Toch zou men dit nog beter kunnen doen dan naar een onbekeerde te luisteren die over de inspiratie spreekt. Menselijke geleerdheid, hoe groot ook, of menselijke wijsheid, hoe diepzinnig ook, kan niemand bekwaam maken om een oordeel uit te spreken over Gods Woord. Een geleerde kan handschriften onderzoeken en kritisch vergelijken; hij kan zich een oordeel vormen over een of andere lezing van een tekst. Maar het is heel wat anders wanneer een ongelovige schrijver de dingen wil beoordelen die God, in Zijn oneindige goedheid, aan ons heeft geopenbaard. Nog eens: dat kan geen mens. Alleen door de Geest, Die Zelf de Schriften heeft ingegeven, kunnen we die Schriften begrijpen en waarderen. Het Woord van God moet op zijn eigen gezag worden aangenomen. Als de mens het kan beoordelen of beredeneren, dan is het helemaal Gods Woord niet.

Heeft God ons een openbaring gegeven of niet? Zo ja, dan moet die in ieder opzicht volmaakt zijn, en om die reden kan en mag de mens er geen oordeel over uitspreken. De mens is evenmin bevoegd de Schrift als God zelf te beoordelen. De Schrift beoordeelt de mens, niet de mens de Schrift. Daarin zit het hele verschil. - Alles wat ongelovigen tegen de Bijbel schrijven is verachtelijk. Elke bladzij, elke zin, elk woord bevestigt de waarheid van de woorden van de

apostel: “De natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is, want het is hem dwaasheid; en hij kan het niet verstaan, omdat het geestelijk beoordeeld wordt”. Zijn onwetendheid over het onderwerp dat hij wil behandelen, is even groot als zijn zelfvertrouwen.

Over zijn gebrek aan eerbied spreken wij maar niet, want wie zou eerbied verwachten in een boek van een ongelovige? Een beetje bescheidenheid zouden we nog kunnen veronderstellen, als we niet overtuigd waren van de bittere vijandschap die aan al die boeken ten grondslag ligt. Men is bereid andere boeken onbevooroordeeld te onderzoeken, maar het kostbare boek van God neemt men ter hand met het vooroordeel dat het geen Goddelijke openbaring bevat. En waarom niet? Wel omdat de ongelovige vaststelt dat God ons geen geschreven openbaring van Zijn gedachten geven kan. Dat is vreemd. Een mens kan zijn gedachten openbaar maken; ongelovigen hebben dit tamelijk duidelijk kunnen doen, maar God kan het niet. Wat een verwaandheid! Wat een dwaasheid! En waarom zou God Zijn gedachten niet aan Zijn schepselen kunnen meedelen? Omdat ongelovigen zeggen dat het zo is. De wens is hier dus de vader van de gedachte. De twijfelvraag die de oude slang zesduizend jaar geleden stelde in de hof van Eden - “Is het ook, dat God gezegd heeft?” - is alle eeuwen door telkens weer gesteld door allerlei twijfelaars, rationalisten en ongelovigen. Wij antwoorden zo beslist mogelijk: Ja, geprezen zij Zijn Naam, Hij heeft gesproken, gesproken tot ons. Hij heeft Zijn gedachten geopenbaard; Hij heeft ons de Heilige Schrift gegeven. “Alle Schrift is van God ingegeven en nuttig om te leren, te weerleggen, te verbeteren en te onderwijzen in de gerechtigheid, opdat de mens Gods volkomen zij, tot alle goed werk tenvolle toegerust”. En verder Want alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven, opdat wij door de volharding en door de vertroosting van de Schriften hoop zouden hebben” (2Tm.3:16-17; Rm.15:4). De Heer zij geprezen voor zulke woorden! Nu weten we dat heel de Schrift door God is gegeven, en dat heel de Schrift aan ons is gegeven. Wat een heerlijke band tussen de ziel en God. Wie kan de waarde ervan bepalen? God heeft gesproken - gesproken tot ons. Zijn Woord is een rots, waartegen al de golven van de redeneringen van het ongeloof gebroken worden. Echter, door zijn goddelijke kracht en eeuwige duurzaamheid blijft het Woord onaangetaast. Gods Woord kan niet wijken. Al de machten van aarde en hel, van mensen en duivelen tezamen, kunnen dat Woord geen duimbreed doen wijken. Het staat vast, ondanks alle aanvallen van de vijand van eeuw tot eeuw. “O HEERE! Uw Woord bestaat in eeuwigheid in de hemelen” (Ps.119:89). “Gij hebt vanwege Uw ganse Naam Uw Woord groot gemaakt” (Ps.138:2). Ons rest nog om te zeggen: “Ik heb Uw rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou” (Ps.119:11). Hierin berust het diepe geheim om vrede te hebben. Ons hart is verbonden met Gods troon, ja met Gods hart, door Zijn dierbaar Woord. Daardoor bezitten wij een vrede, die de wereld ons niet geven en niet ontnemen kan. Al de bespiegelingen, redeneringen en bewijzen van ongelovigen zijn tevergeefs. Zij zijn als kaf dat de wind verstrooit. Wie waarlijk door genade geleerd heeft op het Woord van God te vertrouwen en op het gezag van de Schrift te steunen, weet dat al de boeken die ongelovigen geschreven hebben waardeloos, zinloos en krachteloos zijn. Dergelijke boeken bewijzen de onkunde en afschuwelijke hoogmoed van de schrijvers. Wat echter de Schrift betreft, dat “bestaat in eeuwigheid in de hemelen” - even onbeweeglijk als de troon van God ².

De aanvallen van ongelovigen kunnen Gods troon niet aan het wankelen brengen, en evenmin Gods Woord. Zijn Naam zij geprezen: ze kunnen ook niet de vrede van het hart verstoren dat op die onwankelbare grondslag rust. “Die Uw wet beminnen, hebben grote vrede, en zij hebben geen aanstoot”. “Alle vlees is als gras en al zijn heerlijkheid als een bloem van het gras. Het gras is verdord en de bloem is afgevallen, maar het woord van [de] Heer blijft tot in eeuwigheid. Dit nu is het woord, dat u verkondigd is” (Ps.119:165; 1Pt.1:24-25). Hier hebben wij opnieuw de kostbare gouden schakel. Het Woord, dat als een blijde boodschap tot ons kwam, is het Woord van de Heer dat blijft tot in eeuwigheid. Onze behoudenis en onze vrede zijn dus even bestendig

Opmerking [n1]: ² Men moet er wel op letten dat, met betrekking tot ongelovige schrijvers, juist die de gevaarlijkste zijn die zich Christenen noemen. Vroeger dachten wij bij het woord “ongelovige” dadelijk aan mannen als Voltaire, maar nu moeten wij helaas ook denken aan zogenaamde leraars en opzieners van verschillende kerkgenootschappen. Een ontstellend feit.

als het Woord waarop zij rusten. Wanneer alle vlees als gras is, en al zijn heerlijkheid als een bloem van het gras, weet u dan wat de bewijzen van de ongelovigen waard zijn? Evenveel als verdord gras of een verwelkte bloem; en wie die bewijzen levert, of wie ze aanneemt, zal vroeg of laat ervaren dat het zo is.

Wat een zonde en dwaasheid om tegen het Woord van God te argumenteren, tegen het enige in heel de wereld wat rust en troost kan schenken aan het arme, vermoeide mensenhart. Wat ernstig is het als men ingaat tegen de blijde boodschap die spreekt van redding voor arme, verloren zondaars, van het heil dat komt uit Gods eigen hart. Misschien maakt iemand hier de tegenwerping die al zoveel mensen heeft verontrust en zich achter het kerkgezag heeft doen verbergen, namelijk: hoe kunnen we weten dat de Bijbel het Woord van God is? Het antwoord is heel eenvoudig: Hij, Die in genade ons Zijn heerlijke boek gegeven heeft, geeft ons ook de zekerheid dat het van Hem is. De Heilige Geest, Die de verschillende schrijvers van de Heilige Schrift heeft geïnspireerd, doet ons verstaan dat in de Schrift God Zelf tot ons spreekt. Alleen door de Geest kunnen we dit beoordelen. Zoals we al zagen: "De natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is, want het is hem dwaasheid; en hij kan het niet verstaan, omdat het geestelijk beoordeeld wordt" (1Ko.2:14). Alleen de Heilige Geest kan ons leren, en ons zeker doen weten dat de Bijbel het Woord van God is; geen mens of groep van mensen kan ons dit ooit leren. En omgekeerd: als Hij ons deze heerlijke zekerheid geeft, kunnen wij het wel zonder het getuigenis van mensen stellen. Ik geef ronduit toe dat in deze kwestie de geringste onzekerheid een vreselijke kwelling en iets zeer pijnlijks zou zijn. Maar wie geeft ons zekerheid? God Zelf. Al waren alle mensen op aarde eenstemmig in de erkenning van het Schriftgezag; al waren alle concilies die er ooit gehouden werden, alle theologen en alle kerkvaders, eenstemmig en onderschreven ze het leerstuk van de algehele ingeving van de Schrift; al namen alle kerkgenootschappen die er in de Christenheid zijn, de waarheid aan dat de Bijbel inderdaad het Woord van God is; kortom, al ondersteunde elk menselijk gezag de echtheid van het Woord van God - het deed niets af of toe aan onze zekerheid. Als we ons geloof baseren op het getuigenis van alle mensen samen, dan zou het in werkelijkheid alle grond missen. God alleen kan ons zeker doen weten dat Hij in Zijn Woord tot ons gesproken heeft. - Geprezen zij Zijn Naam! - Hij heeft dit gedaan en al de bewijzen en de spitsvondige redeneringen van ongelovigen zullen verdwijnen als sneeuw voor de zon; als rook zullen ze vervliegen, als het stof weggeveegd worden. De ware gelovige houdt ook deze theorieën voor "schade en drek", en hij rust in heilige kalmte op die onschatbare openbaring, die God in Zijn genade ons heeft gegeven.

Het is uiterst belangrijk dat men over dit ernstige onderwerp een duidelijk inzicht en zekerheid bezit. Anders kan men nooit verheven zijn boven de invloed van het ongelof aan de ene, en het bijgeloof aan de andere kant. Het ongelof is zo vermetel te zeggen dat God ons geen schriftelijke openbaring van Zijn gedachten gegeven heeft, en dat Hij dat ook niet kon. Het bijgeloof wil ons wijsmaken dat, al heeft God ons een openbaring geschonken, wij die niet kunnen begrijpen zonder verklaring van mensen.

Let nu op hoe zowel het bijgeloof als het ongelof ons willen beroven van de onuitsprekelijke gave van de Heilige Schrift. Dat is het plan van de duivel. Hij wil ons zo graag van het Woord van God beroven, en hij kan dit op twee manieren doen: Hij houdt ons voor dat we toch niet op ons zelf mogen vertrouwen, en zegt dat het nederig is als we vol eerbied opzien tot wijze en geleerde mannen die gezag hebben. Of hij zet ons aan tot ongelof en overmoed, zodat we zowel het gezag van God als dat van mensen verwerpen. Bijvoorbeeld: Een vader schrijft aan zijn zoon in een andere stad een brief, vol vaderlijke liefde en tederheid. Hij deelt hem zijn plannen en doen en laten mee, en spreekt met hem over alles waarvan hij denkt dat het zijn zoon belang

zal inboezemen. De zoon gaat naar het postkantoor in zijn woonplaats om te informeren of er een brief van zijn vader is aangekomen. Een beambte zegt hemt Er is geen brief, uw vader heeft niet geschreven en kan ook niet schrijven. Het is dwaasheid te denken dat uw vader door een dergelijk middel als het schrijven van een brief zijn gedachten aan u kan mededelen. Een tweede beambte komt naar voren en zegt: Ja, hier is wel een brief voor u, maar u kunt hem onmogelijk begrijpen; het heeft voor u geen enkele zin en het kan u alleen maar schade berokkenen als u probeert hem te lezen; u bent onbekwaam hem goed te lezen. U moet die brief hier laten; wij zullen hem stukje voor stukje uitleggen telkens zoveel als wij voor u nuttig achten. De eerste beambte stelt het ongeloof voor; de tweede het bijgeloof. Beiden zouden de zoon evenzeer beroven van de langverwachte brief - die hem bekend maakte met wat er in het hart van zijn vader voor hem leefde. Wat antwoordt hij de eerste beambte? Kort en beslist: Ik weet dat mijn vader zijn gedachten door middel van een brief aan mij kan mededelen, en dat hij dit werkelijk heeft gedaan. Tegen de tweede kan hij zeggen: Ik weet dat ik de gedachten van mijn vader beter kan begrijpen dan u. Tegen beiden zegt hij zonder de minste aarzeling: Geef mij dadelijk die brief van mijn vader; hij is aan mij gericht, en niemand heeft het recht mij die brief te onthouden. Zo behoort ook de eenvoudige Christen te antwoorden op de onbeschaamdheid van de ongelovige en op de onwetendheid van de bijgelovige. Beiden zijn in onze dagen werktuigen van de satan om het dierbare Woord van God uit te schakelen. "Alles wat tevoren geschreven is, is tot onze lering geschreven". Dat is het afdoende antwoord aan elke vijand van Gods onschatbare Openbaring, of hij nu rationalist is of een ritualist.

Er volgt nu geen verontschuldiging voor deze lange inleiding op het boek Deuteronomium. Integendeel, wij hebben dankbaar gebruik gemaakt van de gelegenheid om iets te zeggen over deze hoofdwaarheid: de Goddelijke ingeving van de Heilige Schrift. Laat ieder die dit leest ervan doordrongen zijn hoe belangrijk en volstrekt noodzakelijk het is deze vast te houden en niets prijs te geven. Wij moeten het Goddelijk gezag en daarmee de onbepaalde heerschappij en algenoegzaamheid van het Woord van God trouw handhaven in alle tijden, in alle plaatsen en in alle omstandigheden. Het Woord van God hoeft niet door mensen erkend te worden om gezag te hebben; het spreekt voor zichzelf en bewijst zichzelf. Wij hebben slechts te geloven en te gehoorzamen. We mogen er geen onderwerp van maken voor een discussie.

Zoals we verderop zullen zien, vormt deze onvoorwaardelijke en eerbiedige gehoorzaamheid één van de hoofdwaarheden die we steeds weer in Deuteronomium vinden. Nooit in de geschiedenis van de Gemeente van God is het nodiger geweest om te strijden voor het geloof in Gods getuigenis. Jammer dat men dit zo weinig beseft. De meeste belijdende Christenen denken dat ze hun eigen mening mogen hebben, dat ze hun eigen verstand, hun eigen inzicht of hun eigen geweten moeten volgen. Zij geloven niet dat de Bijbel de Goddelijke en enige Gids is. Zij willen in veel opzichten zelf beslissen. Vandaar de bijna ontelbare sekten, partijen, geloofsbelijdenissen en richtingen. Geeft men het menselijk inzicht recht van spreken, dan heeft de een natuurlijk evenveel recht als de ander, en daardoor is de belijdende Christenheid een aanfluiting wat eenheid en eensgezindheid betreft. Het enige middel hiertegen is: zich volstrekt en geheel te onderwerpen aan het gezag van de Heilige Schrift. Men behoort de Schrift niet te lezen om een bevestiging te vinden van bepaalde opvattingen, maar om Gods gedachten over alles te vinden, en zich voor dat gezag te buigen. Ik heb Uw rede in mijn hart verborgen, opdat ik tegen U niet zondigen zou" (Ps.119:11). Die gezindheid is aangenaam voor God, want Hij zegt: "Maar op deze zal Ik zien, op de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn woord beeft" (Js.66:2). Dat is het geheim van onze zekerheid. Misschien is onze kennis van de Schrift zeer beperkt, maar als wij diepe eerbied voor de Bijbel hebben, zullen wij bewaard worden voor dwalingen en gevaren. Dan kunnen we toenemen en groeien in de kennis van God, van Christus

Opmerking [n2]: ³ Een rationalist is iemand die de rede of het verstand laat beslissen; een ritualist: iemand die personen of zaken tussen God en de ziel stelt, (Noot van de vertaler).

en van het geschreven Woord. Het Goddelijk leven in ons zal gevoed en versterkt worden; de moderne theologie zal op ons geen invloed hebben. Wie zich zonder meer buigt voor het gezag van Gods Woord, bezit de waarheid in Goddelijke volmaaktheid. Niet de waarheid, pasklaar gemaakt voor een systeem, maar de waarheid op de juiste plaats in het grote geheel van de Goddelijke openbaring, waarvan het eeuwig Middelpunt is de heerlijke Persoon van onze Heer Jezus Christus.

Voetnoten:

² Men moet er wel op letten dat, met betrekking tot ongelovige schrijvers, juist die de gevaarlijkste zijn die zich Christenen noemen. Vroeger dachten wij bij het woord “ongelovige” dadelijk aan mannen als Voltaire, maar nu moeten wij helaas ook denken aan zogenaamde leraars en opzieners van verschillende kerkgenootschappen. Een ontstellend feit.

³ Een rationalist is iemand die de rede of het verstand laat beslissen; een ritualist: iemand die personen of zaken tussen God en de ziel stelt, (Noot van de vertaler).

C.H. Mackintosh

***Belangstelling voor een studie over het hele Bijbelboek Deuteronomium?
Lees de 'Aantekeningen op Deuteronomium' van deze schrijver,
verkrijgbaar bij info@uhwdw.nl.
Bovenstaand artikel is een uittreksel uit dit Bijbelcommentaar.***

© www.debijbelvoorjou.nl / .be in samenwerking met Uit het Woord der Waarheid